

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **B. A.**
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem
Dědinova 2011/19, 148 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064**
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. prosince 2018, č. j. OAM-105/LE-LE05-HA12-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 5. 3. 2019 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 12. 2018, č. j. OAM-105/LE-LE05-HA12-2017, kterým mu ústřední správní orgán neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, §

14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce úvodem svého podání shrnul skutkový stav, s nímž se žalovaný řádně nevypořádal. Dále žalobce podotkl, že zprávy mezinárodních organizací o dodržování základních lidských práv a náboženských svobod v Pákistánu jsou starého data, čili jsou neaktuální, neúplné a neodrážejí skutečný stav věci. Žalobce rovněž poukazuje na své výpovědi a argumenty, které nebyly ze strany správního orgánu vyvráceny. Stejně tak žalovaný pochybil, když nepřistoupil k úplnému překladu předložených dokumentů a pouze konstatoval jejich obecnost, aniž by se v plném rozsahu vypořádal s jejich obsahem. Ovšem ani takovéto informace nelze přehlížet, pokud korespondují s výpovědí žalobce a dokreslují skutečné poměry v zemi původu.
3. Dále žalobce namítá, že provedené důkazy mají být hodnoceny v jejich vzájemné souvislosti, nikoli jednotlivě. Žalovaný učinil závěr, že žalobce nemohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. S tím se však žalobce neztotožňuje, když upozorňuje, že žalobce a jeho původní rodina byla terčem násilného ozbrojeného útoku, že bratr žalobce byl zbit policejním orgánem a že žalobce neměl možnost obrátit se na jiné státní orgány, a to z důvodu strachu z nežádoucí pozornosti spojené se šikanou a ponižováním. Podmínka pro udělení azylu z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu tak dle žalobce byla dána, když v případě návratu do země původu by byl ohrožen na zdraví i na životě.
4. Žalobce poukazuje i na těžkou ekonomickou situaci v Pákistánu, která souvisí s náboženskými a politickými poměry v zemi a která by měla být brána v úvahu jako důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárních důvodů
5. Dle žalobce došlo v předcházejícím řízení k porušení § 12, § 14, §16, § 91 zákona o azylu a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to tím, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a neprovedl řádně a úplně všechna šetření.
6. Žalobce taktéž namítá, že se žalovaný nezabýval meritem věci, kdy hlavním problémem současnosti je extrémní chudoba obyvatelstva a strach z násilí a pronásledování. Jak plyne z výpovědi žalobce, byly dány důvody i k uložení azylu z humanitárních důvodů. Správní orgán však k politickým a jiným důvodům dle § 12 zákona o azylu vůbec nepřihlédl. I tak je ale dán důvod pro udělení humanitárního azylu, jelikož žalobce chce žít v bezpečí důstojným životem a chce se oženit se svou družkou, občankou Německa.
7. Žalobce je proto toho názoru, že žalovaný porušil čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zakazuje vyhostit nebo vrátit uprchlíka jakýmkoli způsobem na hranice území, na kterém by byl ohrožen jeho život nebo jeho osobní svoboda. Žalovaný neshromáždil v průběhu řízení aktuální poznatky o zemi původu žalobce, o vývoji politické situace a řádně neprověřil skutečnosti, které nasvědčují tomu, že se na něj vztahují ustanovení zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný odmítl žalobní námitky jako nedůvodné. Dle svého názoru dal žalobci nadstandartní prostor v rámci čtyř pohovorů k poskytnutí úplné a relevantní výpovědi. I

tak jsou ale jeho tvrzení nesourodá a rozporuplná, což bylo důvodem, proč správní orgán došel k závěru o nevěrohodnosti žalobcem tvrzených důvodů podané žádosti. Žalobce nespadá do kategorie zranitelných osob a nepředkládá přijatelné důvody, kterými by rozpory svých výpovědí ospravedlnil.

9. Žalovaný usiloval o dostatečné zjištění skutkového stavu a za tímto účelem opatřil dostatečné množství podkladů. Stejně tak se dostatečně zabýval podklady pro rozhodnutí doložené žalobcem, přičemž důvody zvoleného postupu jsou z napadeného rozhodnutí zcela patrné. Žalobce měl v průběhu řízení možnost se s obsahem spisu seznámit, na materiály uložené na USB flash disku byl jednotlivě dotazován v průběhu doplňujícího pohovoru dne 6. 12. 2018. Na základě jak rámcového obsahu těchto důkazů, tak důvodů jejich předložení žalobcem žalovaný konstatoval, že u doložených materiálů absentuje vztah k osobě žalobce, nedokládají jeho tvrzení ohledně jím předestřených potíží a neposkytují ani vysvětlení rozporů v jeho výpovědích. Lze je tak považovat pouze za podpůrné informace o obecné situaci v Pákistánu.
10. Podrobně se žalovaný zabýval individuálními okolnostmi případu, ale byl nucen konstatovat nevěrohodnost tvrzení žalobce. Vyjma nekompaktnosti výpovědí, tyto nekorespondují ani s obsahem podkladových informací, např. o potížích členů skupiny Ahmadija získat cestovní doklad, když žalobci byl vydán cestovní pas bez potíží. K jednotlivým rozpornostem pak žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaný následně připomněl, že je to právě žadatelova výpověď, ze které správní orgán vychází. K otázce úplných a věrohodných výpovědí pak žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na usnesení ze dne 30. 1. 2014, č. j. 3 Azs 23/2013 – 23, dle kterého je bohatou judikaturou Nejvyššího správního soudu zdůrazňován stěžejní význam výpovědi žadatele o azyl a jím poskytnutých informací pro úplnost podkladů ve správním řízení, kdy často není možné prokázat žadatelovo tvrzení jinak, než právě jeho věrohodnou výpovědí, srovnáním jím uvedených skutečností, vlastnoručně psaným prohlášením a pohovorem. Naopak váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které jsou navíc v průběhu pohovoru měněny, jsou chápány jako účelové, nevěrohodné a nedostatečné. Jak plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014 – 35, musí žadatel o mezinárodní ochranu ve své žádosti uvést skutečnosti, ze kterých lze dovodit některý z důvodů pro její udělení a zároveň musí unést důkazní břemeno ohledně důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby.
12. Žalovaný došel k závěru, že žalobcova tvrzení nevedou k předpokladům, které by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Závěry správního orgánu pak byly dostatečně odůvodněny v napadeném rozhodnutí.
13. Přesvědčivosti tvrzením žalobce nedodaly ani okolnosti předcházející podání žádosti, kdy žalobce do České republiky přicestoval na falešný služební pas, přičemž o mezinárodní ochranu požádal až dva dny poté, kdy s ním bylo po jeho vrácení z hranic s Německem zahájeno řízení o správním vyhoštění.
14. Správní orgán přihlédl při rozhodování k žalobcovu věku, zdravotnímu stavu, rodinné, sociální a ekonomické situaci, nicméně okolnosti hodné zvláštního zřetele neshledal. Ani záměr oženit se s družkou, která je občankou Německa, není důvodem k udělení azylu dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, nebo k udělení azylu humanitárního. Ekonomickou situaci v Pákistánu hodnotil žalobce jak s přihlédnutím k obecným informacím o zemi původu žadatele, tak i s přihlédnutím k individuálním okolnostem.

Jak ve svém usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017, uvedl Nejvyšší správní soud, nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti nebo legalizace pobytu případ hodný zvláštního zřetele. Proto nedobrá hospodářská situace v Pákistánu a její dopady na obyvatelstvo nezakládají existenci okolnosti hodné zvláštního zřetele.

15. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Jednání soudu

16. Po zahájení jednání zástupce žalobce odkázal na obsah žaloby. Následně doplnil, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné, a to z důvodu nezjištění relevantních informací o zemi původu.
17. Pověřený pracovník žalovaného uvedl, že s obsahem podané žaloby nesouhlasí a považuje napadené rozhodnutí za dostatečně odůvodněné. Následně v plném rozsahu odkázal na správní spis.
18. Žalobce v rámci výslechu účastníka zopakoval skutečnosti uvedené v žalobě. Dále doplnil, že správní orgán není seznámen se skutečným životem komunity žalobce.
19. Zástupce žalobce v závěrečné řeči konstatoval, že dle jeho názoru rozhodnutí žalovaného nekoresponduje ani se spisovým materiálem, ani s obecně známými skutečnostmi. Stoupenci hnutí Ahmadija jsou podrobováni nelidskému zacházení a mučení, přičemž státní orgány nejsou schopny zajistit žalobcovu bezpečnost. Rovněž se domnívá, že ze strany správního orgánu nedošlo k pečlivému a řádnému hodnocení důkazů. Takový zásah je nepřiměřeně přísný a zasahuje do osobní svobody žalobce. Z uvedených důvodů zástupce žalobce navrhuje, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.
20. Pověřený pracovník žalovaného závěrem shrnul, že žalovaný trvá na svém rozhodnutí a má za to, že zohlednil veškeré relevantní okolnosti případu. Žalobu považuje za nedůvodnou, proto navrhuje, aby tato byla zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
22. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 23. 6. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 28. 6. 2017 žalobce ke své žádosti sdělil, že je státním příslušníkem Pákistánu, pandžábské národnosti, je stoupencem hnutí Ahmadija a není, ani nikdy nebyl, politicky angažovaný. Žalobce je svobodný a bezdětný, má středoškolské vzdělání. Dle svých slov vycestoval dne 16. 6. 2017 letecky z Pákistánu přes Dubaj do Teheránu, odkud po jednom dni pokračoval přes Istanbul do České republiky, na jejíž území vstoupil dne 18. 6. 2017. Z Prahy měl v plánu zamířit do Německa, nicméně byl při hraniční kontrole německou policií zadržen a předán zpět do České republiky. Žalobce v minulosti nikdy nenavštívil žádný ze států Evropské unie, stejně tak nedisponoval vízy ani povoleními k pobytu na území jiných států, vyjma Ománu, kde mu platnost povolení vypršela dne 22. 1. 2019. Žádost o udělení mezinárodní ochrany

dosud nepodával. Žalobce vycestoval z Pákistánu se dvěma pasy, a to jeho občanským cestovním pasem, který později zničil a s pasem služebním, který získal od převaděče.

23. K důvodům opuštění vlasti žalobce uvedl, že stěžejní byl rozpor s lidmi jiného vyznání, kdy jeho život byl v ohrožení. Policii v této věci nekontaktoval, jelikož ta by se přiklonila na stranu agresorů. K tomuto názoru žalobce dospěl po zkušenosti jeho bratra, který byl fyzicky napaden, zadržený viník ale nebyl stíhán. Výjimkou není ani napadání dětí stoupenců Ahmadija. Rovněž jsou v Pákistánu místa, kde tito nemohou bydlet vůbec. Samotný žalobce byl po svém návratu třikrát zbit holemi a dvakrát došlo k prostřelení domovních dveří. K důvodu, proč nevyužil možnosti platného povolení k pobytu v Ománu, žalobce uvedl, že jím je absence garanta, který se za danou osobu zaručí a poskytne mu zaměstnání. Po opakovaném zbití a prostřelení dveří řešil žalobce věc s policií. I přes označení konkrétních osob policie žádné úkony neprovedla. Další kroky žalobce neprovedl, a to ze strachu o svou rodinu a komunitu jako celek. Problémy žadatelovy rodiny začaly poté, co jeho bratr napadl jednoho z útočníků, následně byl ale přemožen. Právě při tomto incidentu došlo k fraktuře nohy bratra žalobce. Osoby, které napadly bratra, byly dle žalobce totožné s těmi, které prostřelily dveře jejich domu. Dále doplnil, že po studiu pobýval tři roky v Islámábádu, kde vykonával práci hlídače a obchodního zástupce. Po napadení cestou domů třemi osobami, které věděly o jeho příslušnosti ke komunitě, žádal o poskytnutí bezpečnějšího místa pobytu. V tom mu však nebylo vyhověno, proto odešel. Tyto osoby ho v jednom případě navštívily i doma, k fyzické konfrontaci však nedošlo. Později doplnil, že k napadení došlo v souvislosti s tím, že byl v Islámábádu obviněn z krádeže. Po tomto incidentu se žalobce obrátil na stranu Džamat Ahmadija, která mu doporučila, aby věc neoznamoval na policii.
24. K dalším útoků proti jeho rodině a stoupencům skupiny Ahmadija uvedl, že v roce 2004 byl v městě Sialkot, kam se jeho rodina později přestěhovala spáchán atentát na mešitu jejich skupiny. V témže roce byl zapálen obchod, který řídil jeho otec a jeho strýc. Později byl zabit bratranec a na jeho otce a i na další členy rodiny byl vyvíjen tlak a podnikány fyzické útoky. Dle názoru žadatele ale bylo vlivem imáma vyšetřování zmařeno. Po přestěhování do Chenab Nagar vedl otec žalobce další obchod. Tento byl v roce 2012 napaden a zapálen.
25. Žalobce byl v průběhu pohovoru se správním orgánem dotazován, zda se po jmenovaných incidentech někdy obrátil o pomoc k místní organizaci skupiny Ahmadija. Žalobce tak dle svých slov učinil, nicméně organizace jim doporučila, aby z jejich strany nebyly podnikány žádné další kroky, a to z důvodu obavy z možných odvetných opatření.
26. Žalobce závěrem uvedl, že v případě návratu do Pákistánu by byl jeho život v ohrožení, kdy může být kýmkoli zabit.
27. Krajský soud posuzoval postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Zároveň předesílá, že není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat to, co již bylo jednou vyřčeno, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130)
28. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany. Shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že

jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany.

29. Dle § 12 zákona o azylu je cizinci udělen azyl, jestliže bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
30. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu plyne, že žalobce jako zásadní důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z návratu do země původu a jeho možného pronásledování pramenícího z jeho náboženského vyznání.
31. S ohledem na důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze mít za to, že v daném případě nelze udělit mezinárodní ochranu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, a to přesto, že žalobce zastává názor, že v jeho případě je možné toto ustanovení aplikovat.
32. Krajský soud upozorňuje, že ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu musí být vykládáno v souladu s čl. 43 Listiny základních práv a svobod. Děje se tomu tak jednak z důvodu vyšší právní síly tohoto ustanovení, a jednak proto, že § 12 písm. a) je promítnutím této ústavní normy do zákonné úrovně. Práva chráněná tímto ustanovením jsou tak práva politická ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod. Žalobce však nesprávně podřazuje otázku pronásledování z náboženských důvodů pod citovanou normu zákona. Krajský soud je toho názoru, že žalobcem nebylo uvedeno nic, co by svědčilo o tom, že ve vlasti vyvíjel takovou činnost, která by směřovala k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Sám žalobce uvedl, že není nijak politicky aktivní a nikdy se v politice neangažoval. Ze správního spisu ani neplyne, že by byl v minulosti vězněn. Na základě takto zjištěného skutkového stavu lze mít za to, že žalobci nehrozí újma ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.
33. Krajský soud upozorňuje, že ve světle shora nastíněného skutkového stavu nelze dospět ani k závěru, že by byl žalobce pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) azylového zákona. Podmínky pro udělení azylu dle tohoto ustanovení žalobce zakládá na tvrzení, že z důvodu svých náboženských postojů byl vystaven posměchu, bit, mučen a pronásledován. V případě návratu do země by byl ohrožen na zdraví i životě.
34. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 téhož zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování*

nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

35. Ohledně definice pojmu „pronásledování“ odkazuje krajský soud i na čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany.
36. Rovněž považuje krajský soud za vhodné připomenout, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem, který je toho názoru, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
37. Žalobce upozorňoval na útoky místních obyvatel na něj, kdy byl opakovaně zbit holemi, na jeho bratra a na dům jejich rodiny, jehož dveře byly prostříleny. Dle názoru žalobce šlo o lidi ze sousedství. Rovněž během tříletého pobytu v Islámábádu byl žalobce konfrontován třemi osobami. V doplňujícím pohovoru uvedl, že toto napadení pramenilo z obvinění jeho osoby z krádeže. Je třeba konstatovat, že „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004).
38. Soud doplňuje, že ze správního spisu je zřejmé, že se žalobce pokusil řešit situaci se státními orgány, resp. s policií, pouze v jediném případě, přičemž tato skutečnost plyne pouze z jeho tvrzení a není více nikterak doložena. Rovněž je nezbytné podotknout, že ač dle tvrzení žalobce nečinila policie žádné úkony k vyřešení předmětného konfliktu, žalobce další kroky již nepodnikl. V návaznosti na výše uvedené nelze dovozovat, že by policie či jiné kompetentní orgány podporovaly ústrky nebo ohrožování žalobce a jeho rodiny, případně je organizovaly nebo záměrně trpěly. V návaznosti na vylíčený skutkový stav nelze přehlížet ani judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47, uvedl: „*tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.*“ Krajský soud proto shrnuje, že judikované závěry jasně předpokládají to, že dotyčný se

obrátil s žádostí o pomoc na státní orgány státu země původu, případně doloží, z jakého důvodu tak nebylo možno učinit.

39. Ve světle zjištěných událostí nelze dospět k závěru, že byl žalobce cíleně pronásledován. Svědčí o tom i fakt, že žalobce neměl nikdy problém s vycestováním ze země ani s opětovným návratem, nebyl konfrontován orgány policie, či jakkoli perzekvován. Krajský soud uzavírá, že se žalovaný s touto otázkou zabíral dostatečně, když na stranách 10 – 17 napadeného rozhodnutí vymezuje důvody neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. S těmito se nadepsaný soud ztotožňuje.
40. Ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce žádné výtky nevznnesl a ani krajský soud neshledal, že by podmínky pro jeho udělení byly dány.
41. Další žalobní argumentace žalobce se opírala o možnost udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Jako důvod pro jeho udělení uvedl možnost žít v bezpečí důstojným životem, možnost se oženit s družkou, přičemž humanitární situace v zemi jeho původu je zřejmá a pramení především z politické a ekonomické situace.
42. Krajský soud podotýká, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
43. K otázce posuzování této problematiky nadepsaný soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
44. Krajský soud tak podotýká, že mu při posuzování problematiky udělování tzv. humanitárního azylu nepřisluší, aby vyhodnocoval ekonomickou a politickou situaci v zemi původu, potažmo materiály s touto situací přímo související, a na základě závěrů z nich plynoucích posuzoval a dovozoval, zda žalobce nárok na humanitární azyl má či nemá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017-44). Krajský soud pouze vyhodnocuje, zda žalovaný v předmětném řízení disponoval dostatečnými podklady, na základě nichž mohl věc adekvátně rozhodnout. Zároveň soud přezkouvává, zda se žalovaný při svých úvahách neodchýlil od mezí a hledisek stanovených zákonem, a to ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, jak také plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu: „*Humanitární azyl je výlučně institutem vnitrostátního práva, nedopadá tedy na něj, na rozdíl od azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2*

písm. a) až c) zákona o azylu, čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepřpracované znění), (nová procedurální směrnice), podle něhož „členské státy (...) zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně“. Ačkoli tedy při posuzování podmínek pro udělení výše uvedených forem mezinárodní ochrany musí dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu krajské soudy vycházet ze skutkového stavu ke dni svého rozhodování, pokud je to ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, u humanitárního azylu se i nadále uplatní § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož správní soudy obecně vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017-37).

45. Nadepsaný soud se proto uchýlil k posouzení této otázky v mezích, které jsou mu stanoveny zákonem. Vycházel přitom z premisy, která byla uvedena v již zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, kde bylo konstatováno, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblasti postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
46. Žalovaný se problematikou tzv. humanitárního azylu a důvody pro jeho udělení či neudělení zabýval na straně 18 napadeného rozhodnutí. Krajský soud přitom znovu upozorňuje na fakt, že důvody rozhodné pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. humanitárního azylu se váží na skutkový stav ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu. V tomto směru žalovaný obstál, zaobíral se stavem žalobce jak po stránce zdravotní, tak po stránce pracovní i právní způsobilosti, přičemž své úvahy opíral o výpovědi žalobce. Soud je proto toho názoru, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný pro to, aby správní orgán rozhodl, že důvody pro udělení humanitárního azylu nejsou dány.
47. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody pro udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v § 14a a § 14b zákona o azylu.
48. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním příslušníkem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje za a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání

žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

49. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální. Krajský soud má přitom za to, že již jen z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že žalovaný se dané problematice věnoval jako celku ve vztahu k individuálnímu posouzení situace žalobce. Dlužno dodat, že podklady doplněné žalobcem sice dokreslují faktický stav a život v Pákistánu, ale vzhledem k tomu, že nebylo nijak upozorněno na konkrétní vazbu těchto materiálů a osudu žalobce, bylo k nim přihlíženo pouze podřídně.
50. Krajský soud nejprve ověřil, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti žádná újma spojená s možným uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z informace OAMP, bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31. 7. 2018, vyplývá, že v Pákistánu je možné udělit trest smrti. Nicméně v případě žalobce není patrna žádná skutečnost, že by tento byl stíhán orgány státu a hrozba trestu smrti tak byla opodstatněná. Lze konstatovat, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
51. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když na str. 20 napadeného rozhodnutí mj. přílehlavě poukázal na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z něhož plyne, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jak správně vyhodnotil správní orgán, nelze obecně usuzovat ze skutečnosti, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, že veškerí obyvatelé této země jsou pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Z informací poskytnutých žalobcem nelze naznat, že by ti byli vystaveni výše uvedenému jednání. Pouze hypotetická možnost nelidského zacházení (navíc bez odpovídajících indicií, že k ní může vůbec dojít) nemůže sama o sobě sloužit k aplikaci předmětného článku. Nebylo rovněž poukázáno na žádné jednání ani situaci, kdy by žalobce musel strpět ponižující zacházení, nelidské jednání apod.
52. Krajský soud v tomto případě dále upozorňuje na to, že mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany je naprosto specifickým institutem mezinárodní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv. Neslouží ke zlepšení životní situace osob, jež nejsou spokojeny s dostupnou životní úrovní či sociálním zázemím v zemi, kde se narodili. Stejně tak jako žalovaný, má i krajský soud za to, že nebylo poukázáno ani zjištěno žádné závažné jednání pákistánských orgánů vůči žalobci, ani jiné jednání, vůči kterému by se nemohl bránit přímo v zemi původu.

53. Nadepsaný soud proto uzavírá, že žalobce aktuálně nečelí žádnému potenciálnímu riziku, které by mu hrozilo ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 14 odst. 2 písm. a) a b) citovaného zákona, ani ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech.
54. Co do důvodů pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že na základě obstaraných informací neprobíhá v Pákistánu ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu citovaného ustanovení. Krajský soud proto dospěl k závěru, že ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nebylo prokázáno.
55. Stejně tak soud souhlasí se závěrem žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Žalobce nemá v České republice žádné trvalé vazby, žalovaný ani krajský soud neshledali, že by vycestováním žalobce mohlo jakkoli relevantním způsobem dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky vztahujících se k rodinnému a soukromému životu.
56. Krajský soud dále konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému z jeho rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
57. Žalobci na základě výše uvedeného nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany v zemi jeho původu za tohoto skutkového stavu neúplně či nedostatečně, nebo že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Na základě všech nastolených skutečností se musí ztotožnit se závěry žalovaného, který nejen, že neshledal zákonné důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, ale ani ve formě tzv. doplňkové ochrany. Tyto závěry učinil krajský soud i s ohledem na to, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž právě a jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Tyto však nebyly žalobcem naplněny. Soud rovněž došel k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu).
58. Je proto nezbytné uzavřít, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)

VI. Náklady řízení

59. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. července 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně